

Arrest

nr. 140 919 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 29 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 november 2013 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Bij beslissing van 28 augustus 2014 verklaarde de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Zij wordt betekend op 17 september 2014.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan een relatie te hebben gehad met de heer [O.E.] en samen een kind te hebben, namelijk [O.D.] geboren te Antwerpen op [...]. Betrokkene haalt artikel 8 EVRM aan als buitengewone omstandigheid.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat haar dochter legaal verblijf in België heeft. Niets verhindert betrokkene aldus om samen met haar dochter een aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Wat het gegeven betreft dat haar kind geen banden heeft met enig ander land dan België, hierbij dient opgemerkt te worden dat het slechts een tijdelijke terugkeer naar Ghana betreft, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat de familieband van haar dochter met haar vader voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Betrokkene legt namelijk enkel geboorteakte en erkenningsakte voor en een kopij van de verblijfstitel van haar ex-partner. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013).

Wat de verwijzing naar andere rechtszaken betreft, betrokkene toont niet aan dat zij zich in identiek dezelfde situatie bevindt. Aldus kan dit niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst tenslotte naar het Kinderrechtenverdrag. Ook hierbij dient te worden gesteld dat betrokkene samen met haar moeder kan terugkeren om alzo de aanvraag in te dienen. Wat de scheiding met haar vader betreft, betrokkene toont niet aan dat haar dochter enige vorm van omgang heeft met haar vader. Zij toont niet aan dat haar kind een affectieve en effectieve band heeft met haar vader en aldus kan er geen sprake zijn van een schending van het Kinderrechtenverdrag.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst”.

1.3. Eveneens op 28 augustus 2014 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Zij wordt betekend op 17 september 2014.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig visum”.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Blijkens het verzoekschrift ontwikkelt verzoekster immers enkel een middel met betrekking tot de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Het hele betoog ter ondersteuning van het enig middel is duidelijk gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is derhalve niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1 In een enig middel werpt verzoekster op, “schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“DVZ oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis VW van verzoekster onontvankelijk is. Verzoekster is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

Eerste onderdeel.

Verzoekster wenst te verwijzen naar vier (ver)gelijk(bar)e dossiers:

1. MV heeft een zoontje, C, ° 9 augustus 2006 te Antwerpen. Het kind werd erkend door R, in het bezit van een identiteitskaart voor Vreemdeling. De relatie tussen verzoekster en R is nu beëindigd. Verzoekster zorgt nu alleen voor haar zoontje C. - OV 5864623

2. LT W is op 20 februari 2010 gehuwd met AB, van Ethiopische nationaliteit, RR 80.04.06-398-63 en in het bezit is van een verblijfskaart B geldig tot 15 sept. 2013. Verzoekster woont samen met zijn echtgenote. Verzoekster is tevens vader van hun gemeenschappelijk kind, N, ° 26 april 2010. - OV 6181759

3. EK is zwanger bij het opstarten van de procedure en tijdens de procedure bevalt ze van een kind met wettig verblijf. De vader is in het bezit van een IK voor vreemdeling. -OV 6215250.

4. VE heeft uit zijn relatie met SV, ° Luanda op 23 januari 1984 van Nederlandse nationaliteit een dochtertje, C, ° Rotterdam op 27 mei 2007. Bijgevolg is VE vader van een Nederlands kindje dat regelmatig in ons land verblijft. VE heeft een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd. OV 6264514.

In al deze opgesomde casussen wordt artikel 8 EVRM aangehaald als buitengewone omstandigheid en als grond van de zaak en in al deze gevallen wordt er verblijf toegekend aan de aanvragers die ouder zijn van een kind met wettig verblijf.

In onderhavig geval worden de buitengewone omstandigheden niet aanvaard alhoewel zij gelijk zijn aan de dossiers hierboven vernoemd.

Wanneer de DVZ in een dossier gunstig beslist dan schrijft ze de gemeente aan om de aanvrager uit te nodigen voor afgifte van de verblijfstitel. Er wordt dan geen beslissing betekend aan de aanvrager. Enkel in gevallen waarbij de beslissing een weigering van verblijf betreft wordt een beslissing betekend. Verzoekster merkt op dat de beslissingen in de 4 dossiers zich beperken tot het overmaken van instructies aan de gemeente om de verblijfskaart uit te reiken, zonder enige motivering. Verzoekster heeft daarom de OV nummers van de vier dossiers meegedeeld.

Al de nodige informatie om de schending van het gelijkheidsbeginsel vast te stellen wordt door verzoekster overgemaakt.

Dit betekent dat gelijke dossiers niet gelijk behandeld worden. De bestreden beslissing schendt bijgevolg het gelijkheidsbeginsel. Het gelijkheidsbeginsel is een algemeen principe dat iedere burger gelijke rechten en een gelijke behandeling in gelijke gevallen toekent.

In onderhavig geval is er duidelijk sprake van een schending van dit principe.

Tweede onderdeel.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster artikel 8 EVRM niet kan inroepen als buitengewone omstandigheid omdat niet vast staat dat het dochtertje een voldoende hechte band heeft met haar vader.

Dit is manifest onjuist.

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van het EVRM:

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde in de Chorfi-zaak dat de relatie tussen ouders en minderjarige kinderen steeds valt onder het begrip 'gezinsleven', zelfs wanneer deze niet samenwonen. (EHRM., 7 augustus 1996, Chorfi t. België)

In de zaak Berrehab oordeelt het EHRM dat enkel door de geboorte van een kind uit een (huwelijks)relatie, van rechtswege tussen het kind en zijn ouders gezinsleven ontstaat. Verder overweegt het Hof in deze zaak dat artikel 8 EVRM niet impliceert dat voor gezinsleven in de zin van dit artikel samenwoning vereist is. (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84 (Berrehab v. The Netherlands))

Feiten in deze zaak zijn gelijkaardig aan deze van verzoekster:

“Berrehab v. The Netherlands

Klager is in 1952 geboren in Marokko en heeft de Marokkaanse nationaliteit.

Op 7 oktober 1977 trouwt hij in Nederland met mevrouw Koster. Zij heeft de Nederlandse nationaliteit. Zij krijgen samen een dochtertje, Rebecca, die op 22 augustus 1979 wordt geboren. Op dat moment zijn de heer Berrehab en mevrouw Koster inmiddels gescheiden. De heer Berrehab verkreeg toentertijd een verblijfsvergunning omdat hij gehuwd was. Ten gevolge van de echtscheiding in 1979 was er geen grond meer voor een verblijfsvergunning en werd deze niet vernieuwd. Door de staat werd gesteld dat er geen sprake van gezinsleven was nu hij zijn dochtertje vier keer in de week zag.

Het EHRM oordeelt dat artikel 8 EVRM niet impliceert dat voor gezinsleven in de zin van dit artikel samenwoning vereist is."

Het EHRM bevestigt in de zaak Useinov dat tussen ouders en natuurlijke, niet-wettige, kinderen ipso jure gezinsleven bestaat. (EHRM 11 april 2006, nr. 61292/00 (Useinov v. The Netherlands))

Welnu verzoekster zorgt voor haar kindje en de vader bezoekt haar en heeft nog steeds een band met zijn dochter. Zoals hierboven vermeld en ook uit de gegevens van het dossier blijkt bestaat tussen vader en kind ipso jure een gezinsleven. Op basis van de aangehaalde rechtspraak is het gezinsleven tussen vader en dochter daarom ook aangetoond. Tenslotte gaat het hier niet om de band vader-dochter, maar wel om de band moeder-dochter bij het invoeren van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing is onjuist gemotiveerd en stemt niet overeen met de gegevens van het dossier en met rechtspraak van het EHRM.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de materiële motiveringsverplichting".

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld

3.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de minister naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk

is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

3.5. Waar verzoekster verwijst naar het feit dat in een aantal andere dossiers waarin artikel 8 van het EVRM wel in aanmerking werd genomen als buitengewone omstandigheid in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoekster een schending van het gelijkheidsbeginsel niet in concreto aantoonst door te verwijzen naar vier dossiers van vreemdelingen die geregulariseerd werden. Verzoekster geeft immers zelf toe dat in de door haar aangehaalde gevallen instructies werden uitgereikt tot afgifte van een verblijfskaart, zonder enige verder motivering aangaande de gegrondheid van de aanvraag, laat staan de ontvankelijkheid ervan. Alleszins, elke aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wordt, na een onderzoek van de individuele omstandigheden, beoordeeld op zijn eigen merites. Het enkele feit dat in andere zaken mogelijk werd geoordeeld dat de familiale omstandigheden zodanig waren dat deze als buitengewone omstandigheid in aanmerking werden genomen, brengt niet met zich mee dat wanneer artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd, dit steeds moet worden aangenomen als buitengewone omstandigheid.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.6. Voor zover kan worden aangenomen dat verzoekster met haar partner en hun gemeenschappelijk kind een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bestreden beslissing dan ook niet gemotiveerd te worden in het licht van artikel 8, tweede lid, van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.7. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.8. Verzoekster uit kritiek op het gegeven dat de verwerende partij betwijfelt of de band tussen haar partner en hun kind wel voldoende hecht is opdat deze onder de bescherming kan vallen van artikel 8 EVRM, maar hiermee kan de ze de voldoende schragende motivering in de bestreden beslissing niet onderuit halen, namelijk dat het slechts om een tijdelijke terugkeer gaat van verzoekster met haar kind naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Deze overweging is niet strijdig met artikel 8 EVRM want ze impliceert dat verzoekster haar partner later kan vervoegen samen met haar kind, als ze een verblijfsmachtiging ontvangt op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont voorts niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen haar gezinsleven samen met haar partner en hun kind verder te zetten in het land van herkomst. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonst dat het gezinsleven in het land van

herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE, en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoekster toont voorts niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar partner te blijven, hoewel zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en zij niet eerder in België blijkt te vertoeven dan sedert november 2013 en hier nooit een legaal verblijf heeft gekend en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoekster voorgoed gescheiden wordt van haar partner. De verplichting voor verzoekster om naar keuze samen met haar kind of zonder haar kind tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst betekent geen definitieve breuk van het gezinsleven maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied in afwachting van de uitkomst van de opgestarte verblijfsprocedure vanuit het buitenland. Het komt ten slotte de Raad voor dat verzoekster zelf eerst alhier de nodige stappen kan zetten ter vrijwaring van haar gezinsleven met haar partner zoals voorzien in artikel 10, §1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

3.9. Verzoekster toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen, noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA